

[Ib Thyregod.]

ejendomsmæglere, og i og for sig taler en hel del for et sådant forbud.

Ministeren har heroverfor i udvalget anført, at der er en række embedsmænd, hvis stillinger er af en sådan karakter, at de ikke herigennem kan få noget som helst kendskab til spørgsmål om fast ejendom, som behandles i kommunens eller statens sager, og derfor er der ikke de samme betænkeligheder i disse tilfælde. Jeg henstiller, at man eventuelt gennem tjenestemandsløvgivningen eller ved regler fastsat af handelsministeren finder en afgrænsning, således at man undgår de interessekonflikter, som ellers ville komme til at foreligge, når tjenestemænd, som i kommunal eller statslig tjeneste har med fast ejendom at gøre, tillige skal kunne optræde som ejendomsmæglere, og jeg tænker også her på den særlige viden, de i disse tilfælde måtte have.

I det hele taget er der noget uheldigt ved, at statstjenestemænd og kommunale embedsmænd har stillinger hos private, som under en eller anden sag kan få med den offentlige forvaltning at gøre; det er et spørgsmål, som for så vidt rækker ud over ejendomsmæglerlovforslagets § 6; men jeg henstiller altså til handelsministeren at tage spørgsmålet om at fastsætte sådanne regler op til overvejelse.

I øvrigt kan jeg som allerede nævnt anbefale de fire lovforslag til vedtagelse.

Weikop: Det er uægtelig ikke så ligetil både at affatte og gennemføre en ændret næringslov, og vejen har jo også været lang, og opfattelserne og interesserne må selvfølgelig være forskellige. At skabe enighed eller så godt som fuld politisk enighed er vel ikke nogen bedrift, men jeg er enig med det ærede medlem hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) i, at det er et godt politisk mål at opnå enighed om en vigtig lovgivning, og næringsloven er jo for hele næringslivet en meget vigtig lov.

Når det lykkedes, skyldes det, at der blev ført rimelige og fornuftige forhandlinger partierne imellem. Man har bøjet sig mod hinanden, og udvalgsformanden, fru Lis Groes, gjorde også sit til, at der i dag kan foreligge en så godt som enig udvalgsbetænkning.

Næringslovsforslaget indebærer to væsentlige ting: større frihed og større lighed. Friheden fører til større konkurrence, man kan vel sige ligefrem kamp, hvor vel også den svage bukker under i kampen; men kampen vil uægtelig ikke altid være lige. Store, kapitalstærke foretagender, såvel indenlandske som udenlandske, vil i kraft af kapitalen kunne knuse den kapitalsvage. Det er vilkårene, og det bliver vilkårene. Den frie kapitalbevægelse over grænserne, som handelsministeren talte om forleden ved en bestemt lejlighed, kommer vi ikke uden om, og det vil heller ikke gøre konkurrencen mindre.

Alt dette åbner dette næringslovsforslag adgang til, og man må jo håbe på, at kampen om forbrugerne fører til det tilsigtede resultat. Men én ting forekommer det mig må stå klart: under den kamp må alle øvrige restriktioner, bortset fra beskyttelse mod monopolars overgreb, blive overflødige. Friheden kan blive dyr for mange, men friheden bør ikke stækkes af indgreb, der hører en svunden tid til. Friheden har sin pris, og den må man betale. Her er der tale om et enten-eller og ikke et både-og. Handelsfrihed og restriktioner med tilhørende statskontrol er som ild til vand.

Ligheden, som jeg omtalte før, er vel ikke en talemåde, men noget, man mener noget alvorligt med. Når mand og hustru efter forslaget begge kan få næringsbrev, hvor tidligere kun den ene ægtefælle kunne få det, er ligheden sket fyldest.

En afgørende lighed er dog endnu ikke tilvejebragt inden for handelen, nemlig lighed på det skattemæssige område. Det ville have været nærliggende og forekommer mig også saglig forsvarligt, om man ud fra næringslovsforslagets lighedsprincip havde sagt: ingen næringslov, uden at der samtidig er tilvejebragt skattemæssig lighed. Mit parti gjorde det ikke til en betingelse ud fra den betragtning, at regering og folketing med dette næringslovsforslags gennemførelse må føle sig forpligtet til snarest at få tilvejebragt skattemæssig lighed for de forskellige grene af erhvervsvirksomheder, og jeg er temmelig sikker på, at den nuværende handelsminister, der vel, må man sige, mere end nogen anden er lighedens forkæmper, føler sig forpligtet til inden for regeringen at søge at få skattemæssig lighed